

РЕШЕНИЕ

№ 375

гр. София, 21.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 16.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Славина Влатова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **7134** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от АПК във връзка с чл. 215 от ЗУТ.

Производството е образувано е по жалба на [фирма] със седалище в [населено място] срещу заповед № РД – 18 - 35 от 19.04.2013г., издадена от директора на дирекция „Общински строителен контрол” при Столична община. С оспорената заповед на основание чл. 57а ал. 3 във връзка с ал. 1 т. 2 и ал. 6 и ал. 7 на ЗУТ и във връзка с чл. 56 ал. 2 от ЗУТ и чл. 80 от Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално – декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община (НПОРИМДЕРДТСО) се нарежда премахването на незаконосъобразно поставен преместваем обект „Павилион“, намиращ се в [населено място], [жк], имот идентификатор № 68134.4358.583, стар ПИ № 344, кв. 21, като възстанови мястото и околната среда във вида преди поставянето му.

В жалбата жалбоподателят твърди незаконосъобразност на оспорената заповед, издадена при допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и при неправилното приложение на материалния закон и несъответствие с фактическите обстоятелства. На първо място твърди, че държи имота на годно правно основание – договор за наем със СО – район „Л.“, който е безсрочен и не е прекратен. Твърди, че не отговаря на истината твърдението в оспорената заповед, че павилиона се намира в имот частна собственост. Твърди освен това, че дори това обстоятелство да е истина, то това подлежи на доказване в общото производство и евентуално представлява спор за собственост с частните собственици

на терена и съответно за завеждане на иск по чл. 108 и чл. 109 от ЗС. Твърди освен това, че не отговаря на истината твърдението в оспорената заповед, че павилиона се намира в имот идентификатор № 68134.4356.583, тъй като твърди, че при извършена от него частна проверка само един от павилионите намиращи се в района попада изцяло в посочения имот, а неговият твърди, че попада само частично в посочения имот. Иска оспорената заповед да бъде отменена. Претендира разноски.

Ответникът Директорът на дирекция „Общински строителен контрол” при Столична община, чрез процесуалния си представител юрк. П., твърди законосъобразност на оспорената заповед като издадена при правилното приложение на материалния закон и без допуснати нарушения на административно производствените правила. Твърди, че от СТЕ е установено, че процесният обект е преместваем и е поставен на мястото описано в оспорената заповед, както и че е поставен без изискуемото по закон разрешение за поставяне. Иска жалбата да бъде отхвърлена. Претендира разноски за юристконсултско възнагпраждение.

По делото не са представени доказателства за това кога жалбоподателят е уведомен за оспорената заповед, което е в тежест за доказване на административния орган, поради и което настоящият състав приема, че жалбата е подадена в срок. Жалбата е подадена от страна – адресат на акта и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което настоящият състав намира, че жалбата е процесуално допустима.

Административният съд С. – град, II Отделение, 37 – ми състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

От приложената към делото административна преписка и събраните доказателства от фактическа страна се установява следното:

Между страните по делото не е спорно, че жалбоподателят в това производство има сключен договор за наем със СО – район „Л.” от 25.06.2003г. за обект – павилион № 6с площ 26 кв. м., находящ се в [населено място], [жк], откъм [улица]. С представен по делото анекс към този договор от 20.12.2011г. страните по него са се споразумели до приключване на съответната конкурсна процедура, но не по – късно от 30.06.2012г. жалбоподателят да заплаща дължимия наем.

По делото е представен и нотариален акт, от който е видно, че имот идентификатор № 68134.4356.583 е частна собственост, собственост на лица, на които е възстановен по ЗСПЗЗ и наследство. От представена по делото скица – извадка от действащия ПУП за част от кв. 21 на [жк], че павилиона на жалбоподателя, попада в УПИ I, кв. 21 на [жк], отреден за поликлиника.

С констативен акт № 1 от 01.02.2013г. на служителите на СО – район „Л.” е установено, че в имот находящ се в [населено място], Л. – 9 м.р. в имот с идентификатор № 68134.4358.583, стар ПИ № 344, кв. 21, който е частна собственост, е поставен преместваем обект – павилион - с размери 5,10/5,10м с обща площ 25 кв.м. Установено е, че обектът не е трайно закрепен за терена и е захранен с ток и вода. Установено е, че обекта е поставен без издадено съответно разрешение за поставяне и без договор за наем със собствениците на терена, като за него има съставена и одобрена схема за поставяне от 13.10.2009г., одобрена от главния архитект на СО – район Л. и от главния архитект на С.. Този акт е връчен на жалбоподателя на 04.02.2013г., което е установено с подписа на едноличния търговец и управител В. А.. Срещу констативния акт е подадено възражение от жалбоподателя, което не е

уважено.

Въз основа на горното е издадена и оспорената в настоящото производство заповед, с която е наредено премахването на обекта, поставен от жалбоподателя.

По делото е изслушана и приета неоспорена от страните СТЕ, която съдът кредитира изцяло като изготвена от лице със съответна техническа компетентност и при направени надлежни справки и оглед на място. От СТЕ се установява, че павилиона на жалбоподателя е с размери 5,10/5,10м. и обща площ 25 кв.м. и попада в терена отреден за УПИ I – за поликлиника, кв. 21, от ж.к. Л. – 2 м.р. ОТ СТЕ се установява, че павилиона на жалбоподателя попада частично в имот идентификатор № 68134.4356.583 и частично в имот идентификатор № 68134.4356.426.

Въз основа на събраните по делото доказателства настоящият състав намира, че разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Във връзка със задължението на съда на основание чл. 168 ал. 1 от АПК да направи пълна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на основанията по чл. 146 от АПК, настоящият състав установи, че той е издаден от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно § II, т. 2.2 представена по делото заповед № РД – 09 – 1423 от 05.12.2012г. на Кмета на СО и в изискуемата от закона форма, без допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Оспорената заповед е издадена при правилното приложение на материално правните разпоредби.

На първо място неоснователно е възражението за допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, а че е налице несъответствие на изложените в оспорената заповед обстоятелства и фактическото положение. За да е налице такова несъответствие и за да бъде същото съществено нарушение на административно производствените правила е необходимо да не може да бъде индивидуализиран обекта, предмет на оспорената заповед. Видно от събраните по делото доказателства обекта, който е предмет на оспорената заповед е достатъчно индивидуализиран, като в тази връзка и във връзка с изявленията на жалбоподателя, включително в жалбата е видно, че за него е безспорно ясно за кой обект става въпрос. Видно освен това както от изложеното в жалбата, така и от приетата и неоспорена СТЕ е, че обекта попада частично в имот с идентификатор с крайни цифри 583 и частично в имот с идентификатор с крайни цифри 426. Видно и от скицата, изготвена към СТЕ е, че обекта на жалбоподателя попада частично и в двата, посочени имота, като в оспорената заповед е посочено, че попада само в имот идентификатор с крайни цифри 583. За да бъде едно нарушение от категорията на съществените е необходимо същото да се е отразило на правото на лицето адресат на заповедта, да разбере какво е вмененото му задължение и съответно да е нарушило правото му на защита. В конкретния случай видно от съдбраните по делото доказателства жалбоподателят ясно е разбрал какво е вмененото му задължение, защо и съответно е разбрал и е ясно по отношение на кой обект е издадена оспорената заповед.

На второ място неотнормено към това производство е наведеното възражение, че е налице валиден договор за наем, сключен с общината – район Л.. Най – напред видно от представения анек договорът за наем с анекса е сключен до най – късно 30.06.2012г., като не са представени допълнителни доказателства, че и по отношение на този анекс договорът за наем е станал безсрочен, а именно не са представени доказателства жалбоподателят да е продължил след тази дата да заплаща наема без

противопоставянето на ответната страна по договора. Това възражение обаче е неотносимо към предмета на спора, тъй като с оспорената заповед е наредено премахването на преместваемия обект, поради това, че е поставено без разрешение.

На трето място неоснователно е възражението на жалбоподателя за допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, тъй като се касае за спор за собственост между евентуалните частни собственици на терена и жалбоподателя. По отношение на установяването на преместваем обект без разрешение ответника има компетентност и задължение да издаде заповед за премахване, като наличието на спор за собственост между адресата на заповедта и трето лице няма отношение към тези му правомощия.

На следващо място съгласно разпоредбата на чл. 57а ал. 1 т. 2 от ЗУТ обектите по чл. 56 ал. 2 и чл. 57 ал. 1 се премахват, когато са поставени без разрешение или в противоречие с издаденото разрешение; и когато са поставени в чужд имот без правно основание или правното основание за издаване на разрешението за поставяне е отпаднало. Видно от събраните по делото доказателства в конкретния случай се касае безспорно за преместваем обект по чл. 56 ал. 1 от ЗУТ, а именно павилион. По отношение на този преместваем обект не е спорно, че е поставен без разрешение за поставяне, тъй като и от жалбоподателя не се твърди, че е издавано такова разрешение. Видно от разпоредбата на чл. 56 ал. 2 от ЗУТ по отношение на преместваемите обекти е необходимо издаването на разрешение за поставяне, като когато обекта се поставя в имот общинска или държавна собственост, то същото става и след одобряване на съответна схема от главния архитект на общината. В конкретния случай има одобрена схема за поставяне на обекта на жалбоподателя, но фактическият състав не е довършен и не е издадено разрешение за поставяне. Спорният въпрос по делото е дали обекта е поставен без правно основание в чужд имот – частна собственост или в общински имот. Видно от събраните по делото доказателства първоначално обекта е бил поставен в имот общинска собственост, а именно УПИ I, кв. 21, [жк], отреден за поликлиника. Одобрена е схема за поставяне, но фактическият състав не е довършен, тъй като не е издадено разрешение за поставяне. Видно от представените по делото доказателства и от приетата по – делото СТЕ е, че впоследствие през 2010г. част от имота УПИ I, кв. 21 е бил възстановен (реституиран) и съответно е станал собственост на частни лица, като обекта на жалбоподателя частично попада във възстановения имот. Като жалбоподателят няма сключен договор с частните собственици, в чийто имот частично попада преместваемия обект. Видно от събраните по делото доказателства е, че по отношение на жалбоподателя действително е поставен в чужд имот без правно основание и на отпаднало такова, а именно по отношение на реституирания имот – обекта е поставен без правно основание, тъй като липсва договор за наем, а по отношение на общинската част, в която попада, е поставен на отпаднало правно основание по съображенията изложени по – горе в това решение.

Въз основа на гореизложеното настоящият състав намира, че са налице основанията по чл. 57а ал. 3 от ЗУТ за издаване на оспорената заповед за премахването на обекта, който е поставен без надлежно разрешение и без наличието на правно основание и на отпаднало правно основание за разполагането му в чуждия имот. Въз основа на горното съдът намира, че оспорената заповед е издадена при правилното приложение на материалния закон.

Воден от горното настоящият състав счита, че оспорената заповед е издадена при

правилното прилагане на материалноправните разпоредби на закона, без допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и в съответствие с целта на закона, поради което се явява законосъобразна и като такава следва да бъде оставена в сила, а оспорването - отхвърлено.

Във връзка с изхода на спора съдът намира за неоснователно искането на жалбоподателя за присъждане на разноски, поради и което същото не следва да бъде уважено, а искането на ответника в тази връзка за основателно във връзка с чл. 143 ал. 4 от АПК и следва да бъде уважено.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] със седалище в [населено място] срещу заповед № РД – 18 - 35 от 19.04.2013г., издадена от директора на дирекция „Общински строителен контрол” при Столична община.

ОСЪЖДА [фирма] със седалище в [населено място] да заплати на Столична община сума в размер на 150 (сто и петдесет) лева, представляваща разноски за тази инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: